

ΠΗΓΑΣΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Ἐκδομένη καθ' ἑβδομάδα

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ Δραχ. 8.

Ἐκδότης καὶ Διευθυντής Π. ΚΟΝΤΟΓΟΥΡΗΣ

|| Διὰ τὰς καταχωρήσεις γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία

|| Πᾶσα διατριβὴ ἐνυπόγραφος γίνεται δεκτὴ.

— «Πανσλαβιστικὴ ἰδέα. Πρὸς τὸν ἀγγλικὸν «Χρόνον» γράφουσιν ἐκ Βιέννης, ὅτι ἐν Μόσχᾳ ὁ Κάτωφ διωργάνωσε χολοδσάϊαν ἀναφορὰν ἐξαιτουμένην παρὰ τοῦ Τσάρου τὴν πραγματοποιήσιν τῆς πανσλαβιστικῆς ιδέας, ἥτοι τὴν υποδούλωσιν οὐχὶ μόνον τῆς Βουλγαρίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Σερβίας καὶ ἀπάντων τῶν Χριστιανικῶν ἐπαρχιῶν τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης, πιθανῶς δὲ καὶ τῆς Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης· πολλὰ δὲ ἤδη χιλιάδες υπέγραψαν εἰς τὴν ἀναφορὰν ταύτην, ἥ περὶ ἧς τηλεγραφικὴ τοῦ πρακτορείου Χαβὺς εἰδήσεις διήγειρε μέγαν ἐρεθισμὸν ἐν Σόφια.»

— «Αἱ νῦν καθ' ἅπασαν τὴν γερμανικὴν αὐτοκρατορίαν διεξαγόμεναι ἐκλογαὶ τοῦ Ῥαϊχστάγ θέλουσι πρὸ πάντων διευκρινήσῃ τὸ ἅπαντα τὸν κόσμον τὰ μέγιστα ἐνδιαφέρον ζήτημα τοῦ πολέμου, ἥτοι ἂν ὁ Βίσμαρκ τῷ ὄντι προθετο πολέμον ἢ ἀνεστάτωσε σχεδὸν τὸν Κόσμον ὅλον διὰ τῶν πολεμικῶν του διαδόσεων μόνον καὶ μόνον ἵνα κερδήσῃ ἐν ταῖς ἐκλογαῖς.»

(Ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως).

— Διὰ Β. Δ. τῆς 19 λήξαντος μηνὸς ἐκδοθέντος ἀνεβλήθησαν αἱ ἐργασίαι τῶν Στρατολογικῶν Συμβουλίων τῆς ἐνεστώσης ἀπογραφῆς μέχρι τοῦ Ἰουνίου ε. ε.

— Ἡ ἡμετέρα Κυβέρνησις εἰσήγαγε κατ' αὐτὰς ἐκ Βατοῦμ, ἐξακισχίλια κιβώτια Ρωσικοῦ πετρελαίου, ὅτινα πρὸς διακρίσιν τοῦ Ἀμερικανικοῦ, φέρουσιν ἐπὶ τῶν δύο πλευρῶν αὐτῶν κεφαλὴν Ἑρμοῦ, τὴν ἐπιγραφὴν «πετρελαίου Ἑλληνικοῦ μονοπωλίου» τὸ ἔτος 1886 καὶ τοὺς βαθμοὺς τῆς ἀναφλέξεως, ταῦτα δὲ θέλει παραδίδωνται

ἐπὶ τοῦ παρόντος μόνον εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

— Μεταξὺ τῶν υποβληθησομένων ὑπὸ τοῦ υπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης νομοσχεδίων ἐν τῇ Βουλῇ, εἶνε καὶ τὰ ἀφορῶντα τὴν προαγωγὴν τῆς θέσεως τοῦ ἀνακριτοῦ. Κατὰ τὸ Νομοσχέδιον τοῦτο οἱ ἀνακριταὶ θὰ λαμβάνωνται ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων πρωτοδικῶν, ὧν αὐξάνεται ἡ μισθοδοσία καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ μετάθεσις των ἐπὶ τρία ὁλόκληρα ἔτη. Ἡ ἀνακριτικὴ ὑπηρεσία παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς θεωρηθήσεται ὡς βᾶσις τῆς προαγωγῆς τοῦ δικαστοῦ, καθ' ὅσον δὲν δύναται νὰ προαχθῇ πρωτοδικῆς εἰς ἐφέτην, ἢ πρόεδρον τῶν πρωτοδικῶν, προτοῦ συμπληρώσῃ τριετὴ ἀνακριτικὴν ὑπηρεσίαν. Διὰ τῆς υποχρεωτικῆς ἀνακριτικῆς ὑπηρεσίας καὶ τοῦ ἐπὶ τριετίαν ἀμεταθέτου αὐτοῦ, ἐπιδιωχθήσεται ἡ ταχεῖα καὶ ἀκριβὴς περάτωσις τῶν υποθέσεων τῆς ἀνακριτικῆς ἀρχῆς. Ἐπίσης προάγεται ἡ θέσις τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν καὶ αὐξάνεται ἡ μισθοδοσία των.

— Ἡ περιουσία τοῦ Πανεπιστημίου κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1885 ἀνῆρχετο εἰς δρ. 5,267,396. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐφοίτησαν 2716 φοιτητα ἐξ ὧν 47 τῆς Θεολογίας, 1400 τῆς Νομικῆς, 780 τῆς Ἰατρικῆς, 443 τῆς Φιλοσοφικῆς καὶ 46 τῆς Φαρμακευτικῆς. Ἐκ τούτων 20 7 ἦσαν ἐκ τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος καὶ 672 ἐκ τῆς δούλης. Ἐκ τῶν τελευταίων 140 κατήγοντο ἐξ Ἀλβανίας καὶ Πέτρου, 112 ἐκ Μακεδονίας, 44 ἐκ Θράκης, 39 ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, 111 ἐκ Κρήτης, 7 ἐκ Κύπρου, 223 ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας καὶ 6 ἐκ Βάρνης. 18 δὲ κατήγοντο ἐξ Αἰγυπτου, Ἀμερικῆς, Αὐστρίας, Ἀγγλίας καὶ Ρουμανίας.

Τῷ Κυρίῳ ΛΕΩΝΙΔΑΙ ΦΕΑΙ,

Ὡς ἐλάχιστον τεκμήριον φιλίας καὶ συγγενείας,

Τὸ ποίημά μου τοῦτο—

προσφέρω.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΔΩΡΙΤΟΥ

Ψύνα ἀπ' τὸ μνήμά σου μ' ἓνα τραγοῦδι,
Γιὰ νὰ μᾶς δώσης ψυχὴ, καρδιά,
Τώρα ποῦ ἔχομε καὶ μεις τοῦ Θρόνου,
Γενναῖο βλαστάρι κληρονομιά!

Θά τ' ἀναθρέψωμε μὲ τὴν πνοή μας,
Μὲ τὴν ψυχὴν μας, μὲ τὴν καρδιά,
Κοινὰ θὰ ἔχομε τὰ δάκρυά μας,
Κοινὴ τὴ δόξα, καὶ τὴ χαρά!

ὦ! δὲν ἀπέθανες, σὺ ζῆς ἀκόμα,
Μέσα στοῦ γένους τὴν ἀγκαλιά,
Στείλέ μας ἓνα θερμὸ τραγοῦδι
Ἀπὸ τοῦ τάφου τῆ σιγαλιά!

ὦ! θὰ νὰ τῶχομε λαμπρὸ στολίδι,
Σὰν τὰ μνημόσυνα! ὁποῦ τερπνά,
Τὰ ἅγια ἱστοῖσαν τὰ λείψανά μας,
Ὅπου μᾶς ἔδωκαν ἐλευθεριά!

Ἄν ἔχει ὄνειρα τοῦ χάρου ὁ ὕπνος,
Θὰ εἶδες τ' ὄνειρο ποῦ στή ζωῇ,
Σῶλεγε Θρόνου μας νὰ ἰδῆς βλαστάρι,
Νὰ φέρῃ ξῖφος σ' αὐτὴ τὴ γῇ!

ὦ Ψύνα! φέρει γενναῖα τὸ ξῖφος,
Μέσα στοῦ γένους τῇ στρατιά!
Ὡς ἀνθοστόλιστη δάφνῃ προβαίνει,
Μέσα στοῦ γένους τὴν τρικυμιά!

Τὴν καρτεροῦσαν τρακόσια χρόνια,
Τοῦ γένους ὄνειρα χρυσᾶ, θερμά,
Ὅπου τοῦ ἔλεγαν, τοῦ Κωνσταντίνου
Θὰ εἰδῆς μιά μέρα κληρονομιά!

Τὴν εἶδε, ἔλαμψε Θρόνος καὶ Στέμμα!
Νὰ ψάλλῃς ποῦ εἶτε ἐσὺ θερμά;
Μέσα στὸ μνήμα νοιώθεις τοῦ γένους
Τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴ χαρά!

Βόγκει χαρούμενο τὸ λείψανό σου,
Ἄνθοῦν στὸ μνήμά σου βόδα τερπνά,
Μ' αὐτὰ δὲ στέλνεις τοῦ Κωνσταντίνου,
Ἀπὸ τὸ μνήμα, χίλια φιλιά!

Ἐν Λαυκάδι,
τῇ 2 Φεβρουαρίου 1887.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΛΚΑΝΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

«Δικαστικοὶ κλητῆρες ἐν Ρωσσίᾳ»

«Δύο δικαστικοὶ κλητῆρες ἐν Ρωσσίᾳ
προέκειτο νὰ κατάσχῃσι πράγματά τινα.
Μεταξὺ τῶν ἄλλων παρετήρησαν καὶ μίαν
φιάλην πλήρη ποτοῦ. «Μαρσάλα!» ἀνεφώ-
νησε μετὰ πεποιθήσεως ὁ εἰς κλητῆρ, ἀφοῦ
ἐδοκίμασεν ὀλίγον τὸ περιεχόμενον. «Ὁχι,
εἶναι κρασί τοῦ Ὀπόρτ! ἀπαντᾷ ὁ ἕτερος»
ἀλλ' ἐπειδὴ διεφώνουν ὧς πρὸς τὴν γνώ-
μην, ἐδοκίμασαν ἐκ νέου τὸν οἶνον: «Σοῦ
λέγω ὅτι εἶναι Μαρσάλα!»—Καὶ ἐγὼ σοῦ
λέγω ὅτι εἶναι κρασί τοῦ Ὀπόρτ! ἄς ἔνα-
δοκιμάσωμεν, νὰ ἰδῆς!» Ὅπερ καὶ συνέβη.
«Ἔ, λοιπὸν τώρα τί νὰ γράψωμεν εἰς τὴν
καταγραφή; Μαρσάλα ἢ Ὀπόρτο;» ἐρωτᾷ
ὁ ἕτερος τῶν κλητῆρων: «Γράψε καλλιτέ-
ρα», τοῦ ἀπαντᾷ βαρέως ἀναπνέων ὁ συ-
νέταιρος, «μὴ ἀδεῖα μποτίλλια!...»

(Ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως)

ΑΠΕΛΘΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

(Ἐν ἀνέκδοτον τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος).

Κεκαλυμμένος ὑπὸ τοῦ αἵματός του καὶ
τοῦ τῶν Ρώσων ὁ κόμης Ράμπ παρίστατ'
ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γαλλίας
γνωστοποιῶν αὐτῷ τὰς λεπτομερείας τῆς
μάχης, καὶ τῷ παρουσιάζει ἐνταυτῷ τὸν
πρίγκηπα Ρεπνῖνον, διοικητὴν τῆς αὐτοκρα-
τορικῆς τῶν Ρώσων σωματοφυλακῆς καὶ
τινας τῶν μάλιστα διακεκριμένων συναιχ-
μαλώτων του. Εἰς ἐξ αὐτῶν, ἀξιωματικὸς
τοῦ πυροβολικοῦ, ῥίπτεται ἀπὸ τῶν ποδῶν
τοῦ Ναπολέοντος, ἐπικαλούμενος τὸν θά-
νατον. «ὦ! εἶμαι ἀνάξιος νὰ ζῶ», ἀνα-
κράζει, «ἀπώλεσα τὰ τηλεβόλα μου!»
— «Νέε ἀνερ», τῷ λέγει ὁ αὐτοκράτωρ
μετ' ἀγαθότητος, «ἐκτιμῶ τὰ δάκρυά σου,
ἀλλὰ δύναται κανεὶς νὰ νικηθῇ ὑπὸ τοῦ
στρατοῦ μου καὶ οὐχ ἥττον νὰ ἔχῃ τὸ δι-
κoίωμα τοῦ νὰ καλῆται ἐνδοξος».

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Καλὴ ἀπόκρισις. Πλουσία κυρία
ἔλαβε παρά τινος νὰ τὴν κληρονομήσῃ προ-
κειμένης συγγενεῖς ἡλικίας πλήρη τρυ-
φεύης, δι' ἧς τῇ ἔλεγον, ὅτι «πολὺ ἐπε-
θύμει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν φιλικὴν οἰκίαν, ἀλ-
λὰ τῇ ἐλείποντο πρὸς τὸ ταξίδιον
ἀπαιτούμενα ἐξοδα» ἄχ! ἐὰν πεντήκοντα μό-
νον τάλληρα ἠδύνατο ἐπὶ τούτῳ νὰ τῇ ἀπο-

στείλῃ! «Ἡ εὐφυὴς θεὰ ἡσύχως τῇ ἀπήν-
τησεν: «Ἀγαπητὴ μοι ἀνεψιά! Ἐγκλειστα
ἐν τῇ παρούσῃ ἀποκριτικῇ μου σοὶ πέμπω
εἴκοσι πέντε τάλληρα διὰ τὴν οἰκαδ' ἐπάνο-
δόν σου. Εἶναι περιττὸν νὰ λάβῃς τὸν κόπον
τοῦ νὰ ἔλθῃς, καὶ οὕτως οἰκονομεῖς τὴν δα-
πάνην τῆς ἐνταῦθα ἐλευσέως σου...»

Ὡς ἐν ἔλαβον τὴν ἀρχὴν των
τὰ ἐνώτια

διηγέεται μυθικὴ τῶν Ἀρόδων παράδοσις ὡς
ἐξῆς: Ὁ Ἀβραὰμ πολὺν ἀγῶνα εἶχε προσ-
παθῶν νὰ κατασιγάσῃ τὴν τῆς Σάρρας αὐτοῦ
πρὸς τὴν Ἀγαρ ζηλοτυπίαν. Ἐκμανεῖσα δέ
ποτε ἡ Σάρα, ὥμωσε νὰ μὴ ἡτυχάσῃ πρὶν ἢ
καταβάψῃ τὰς χεῖρας αὐτῆς εἰς τὸ αἶμα τῆς
Ἀγαρ. Τότε διετρύπησεν ὁ Ἀβραὰμ τὰ ὦτα
τῆς Ἀγαρ, ἵνα οὕτως ἐκχυθῇ ὀλίγον αἷμά
τῆς καὶ δυνηθῇ ἡ κατεξωργισμένη Σάρα νὰ
ἐμβάψῃ εἰς αὐτὸ τὰς χεῖράς της· ἀλλὰ πρὸς
ἱκανοποίησιν ἐνταυτῷ τῆς Ἀγαρ διὰ τὸν πό-
νον τῆς διεπέρασεν ὥρατον ἐνώτιον εἰς τὸ
οὖς τῆς· καὶ ἐκ τούτου λοιπὸν προήλθεν ἡ
συνήθεια τοῦ φορεῖν ἐνώτια.

Τί ἐστὶ κλειδοκύμβαλον; Ὅτε
οἱ Ἰάπωνες ἦλθον τὸ πρῶτον εἰς τὴν Εὐρώ-
πην, λέγεται, ὅτι οὐδὲν τοσοῦτο διήγειρε τὸν
θαυρασμὸν τῶν, ὅσον τὸ μουσικὸν ἐκεῖνο τέ-
ρας, ὅπερ παρασκευάζει μὲν καὶ τινες εἰς τὴν
ἀκοὴν ἡμῶν εὐάρεστους, ἀλλ' ἔτι καὶ πο-
λὺ περισσοτέρας ὀχληράς καὶ ἀνιαρὰς ὥρας.
Ὅθεν καὶ οἱ ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων ζηνόμενοι
ἐκεῖνοι κύριοι ἀπέστειλαν τότε γράμματα εἰς
τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους των, ἐν οἷς
εὐρίσκετο καὶ ἡ ἐξῆς χαρακτηριστικὴ περι-
κοπή: «Οἱ εὐρωπαῖοι ἠξέυρουσι νὰ ἐξάγωσιν
ἐκ τινος μεγάλου τετραπόδου ζώου τόνους
μελωδικούς· Ἀνὴρ τις, καὶ συχνότερον γυνή,
κάθηται πρὸ αὐτοῦ· ἐν ᾧ δὲ πατοῦσιν εἰς τὴν
οὐρανὸν τὸ τέρας τοῦτο διὰ τῶν ποδῶν καὶ ἐν-
ταυτῷ διὰ τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν των
πλήττουσι τοὺς ὑπολεύκους ὀδόντας του, τὸ
καταναγκάζουσι νὰ ψάλλῃ, καὶ ὁ ἦχος τῆς
φωνῆς του εἶναι λίαν εὐάρεστος».

Ὁ δακτύλιος τοῦ ἀρβανίτου
Ναπολέοντος τοῦ αὐ.

Ὡς ἱερὸν τι κειμήλιον, ἢ μᾶλλον καθαυτὸ
ἅγιον λείψανον, τιμᾶται καὶ λατρεύεται φυ-
λασσόμενος ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ Βοναπάρ-
του ὁ ἀρβανιστικὸς δακτύλιος Ναπολέον-
τος τοῦ αὐ καὶ τῆς Ἰωσηφίνης οὕτως, ὥστε

ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΑΦΙΑ
ΥΠΟΚΡΙΤΑΝ Π. ΝΙΟΛΑΥΣ

Γενναίοφυγία.

Κασμίρ ὁ δεύτερος.

θάνατον. Ὁ δὲ Κασίμρ, ὅστις ἐν σιγῇ τὸν
περιέμενε μεταξύ τῶν αὐλικῶν του, εὐθύς ὡς
τὸν εἶδεν ἐπανελθόντα, εἶπεν: «Οὐδαμῶς ἐκ-
πλήσσομαι διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ κυρίου
» τοῦτου· ἀφοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκδικηθῇ τὴν
» τύχην, οὐδὲν ἄπορον ἦ θαυμαστὸν, ὅτι ἐμέ
» αὐτὸν, ἂν καὶ φίλον του, ἐκακοποίησεν. Ἐ-
» γὼ καὶ μόνος εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην εἶ-
» μαι ὁ ἀξιοκατάκριτος, ἐπειδὴ οὐδέ ποτ' ἐπρῆ-
» πε διὰ τοῦ παραδείγματός μου νὰ ἐνθαρρῦ-
» νω ὁλεθρίαν συνήθειαν, δυναμένην νὰ κατα-
» στρέψῃ τὸν κύκλον τῶν εὐγενῶν μου.»

Στραφείς δ' ἔπειτα καὶ πρὸς τὸν ἐνοχόν
εἶπε: «παρτηρῶ, ὅτι τὸ σφάλμα σου σοὶ
προξενεῖ λύπη· αὕτη ἀρκεῖ λάθες ὀπίσω τὰ
χρήματά σου, καὶ ἄς μὴ παίζωμεν πλέονποτε
εἰς τὸ ἔξης, φίλε μου!»

Ἐγχώρια.

— Πρὸς τὸν ἀξιότιμον συμπολίτην μας
Ἰππότην κ. Ἀγγελοῦ Καλκάνην, ἡ Α. Β. Υ.
ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος ἀπεύθυνε τὴν ἀ-
πὸ 8 Ἰανουαρίου ε. ε. εὐχαριστήριον ἐπι-
στολὴν του, διὰ τὸ κατὰ τὴν 1 Δ[ε]βρίου π.ε.
ἀφιερωθὲν αὐτῷ ποίημα «ΤΑ ΜΗΤΡΙΚΑ
ΔΩΡΑ».

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέ-
σθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Πάνου Μαλακάση
μετὰ τῆς ἐναρέτου Δεσποσύνης Κυριακού-
λας Φωτίου Ἱερ. Πέρκα. Εὐχόμεθα τοῖς
νεονύμφοις πᾶν ἀγαθόν.

— Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ὁ ἱστάμενος, ὁ ἐνταῦθα Ἑλληνικὸς κωμικὸς θίασος, συμβοηθούμενος καὶ δι' ἄλλων ἐνταῦθεν φιλομούσων νέων ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ τραγικώτατον δράμα «Οἱ Μάρτυρες τοῦ Σουλίου», ἔργον τοῦ εὐφραντάστου καλαμοῦ τοῦ πατριώτου μας κ. Ἀγγέλου Καλκάνη, λίαν εὐαρεστήσαντος ἅπαν τὸ παρουρθεὲν πλῆθος.

— Εὐχαρίστως εἶδομεν καταχωρισθὲν ἐν τῷ Ζακυνθίῳ «Ποιητικῷ Ἀθῶνι» καὶ τὸ ἕτερον ποίημα τοῦ ἡμετέρου ποιητοῦ κ. Ἀγγέλου Βαλκάνη «ἡ Τρυσπλὴ».

ΙΑΚΩΒΟΥ
Απεβίωσε προχθές, εν ἀνθηρᾷ ἡλικίᾳ
ὁ ἀγαπῶμενος ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΟΛΕΜΗΣ υἱὸς
τοῦ ἀγαθοῦ συμπόλου μας, Ἀνδρέου Γο-
λέμη, ἐγκαταλείψας ἄφατον πένθος εἰς τὴν
φιλιτάτην αὐτοῦ εἰκογένειαν καὶ λοιποὺς
συγγενεῖς.